

Vraag om uitleg van Vlaams volksvertegenwoordiger Jos De Meyer aan dhr Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid over de "rondetafel over biggencastratie" (vraag nr 199)

- Wat houdt het principeakkoord van 2002 in? Wat was context en wat waren de correcte afspraken? Wie heeft dit akkoord ondertekend?

Van 2000 tot 2002 was een "werkgroep castratie" actief waarin zowel de landbouw- als de dierenwelzijnsorganisaties, en een aantal wetenschappers zetelden. Initiatiefnemer was de toenmalige minister van Volksgezondheid, Consumentenzaken en leefmilieu (Jef Tavernier). De opdracht van de werkgroep bestond uit het evalueren van de mogelijke alternatieven voor het onverdoofd chirurgisch castreren. Als gevolg van de activiteiten van deze werkgroep werd in december 2002 een principeverklaring (convenant) ondertekend waarin een aantal engagementen werden aangegaan onder bepaalde voorwaarden. Zo engageerden de ondertekenaars zich om te streven naar een verbod op chirurgische castratie zonder verdoving vanaf 1/1/2006 en naar een verbod op chirurgische castratie vanaf 1/1/2009, mits aan volgende voorwaarden werd voldaan: er is een toepasbaar en erkend algemeen anestheticum beschikbaar, er is een toepasbaar en erkend vaccin beschikbaar én het vlees van "gevaccineerde" beren mag in de commercialisatie niet als (minderwaardig) "berenvlees" beschouwd worden. Ondertekenaars van dit akkoord (plus een bijlage met aanvullende opmerkingen) waren voor de landbouwsector : ABS, Veva, Fédération Walonne de l'Agriculture en Filière Porcine Walonne. Voor de dierenwelzijnsorganisaties was dit Gaia.

- Welk wetenschappelijk onderzoek is er ondertussen gebeurd en is bezig over plaatselijke verdoving bij het castreren van biggen? Is het correct dat plaatselijke verdoving even of nog meer stresserend is voor de dieren?

Uit internationaal onderzoek blijkt dat plaatselijk geïnjecteerde verdoving de pijn vermindert op het moment van de chirurgische castratie, maar dat ook het inspuiten zelf met pijn gepaard gaat. Bovendien blijft de hele behandelingsprocedure een bron van stress. Over de vraag in hoeverre deze effecten (afname van pijn versus een nieuwe bron van pijn) elkaar compenseren, is de wetenschappelijke wereld niet eenduidig. Op zijn minst bestaat er een groot vermoeden dat castreren met gebruik van lokale geïnjecteerde verdovingsmiddelen, zoals momenteel in Noorwegen wordt toegepast, geen duurzame oplossing biedt.

- Zijn er andere alternatieven bestudeerd door ILVO?

Op de eenheid Dier van het ILVO loopt momenteel het zogenaamde 'berengeurproject' dat pas wordt afgerond in 2009. Hierin wordt gezocht naar alternatieven op het vlak van management waardoor het aantal "risicogevallen op berengeur" verlaagt, in combinatie met immunocastratie of vroegtijdig slachten van enkel deze laatste categorie. Daarvoor zijn evenwel detectiemethodes vereist van de beren met verhoogd risico en van de karkassen die aan die eerste detectie zijn ontsnapt. Het ILVO is tevens actief in een Europees consortium rond de castratieproblematiek. Bovendien werd recent door het ILVO een IWT-project ingediend om de productie van niet-gecastreerde en immunogecastreerde beren te optimaliseren en de houding van de consument ten opzichte van deze productievormen te onderzoeken.

- Wat is de doelstelling van de minister van Landbouw met deze "rondetafel"?

De rondetafel heeft tot doel de huidige stand van zaken te vergelijken met deze van 2002 en, uitgaande van de gemeenschappelijke bekommernissen, de hinderpalen of vertragsmechanismen bloot te leggen die de vooruitgang in dit dossier tegengaan.

Afhankelijk van de aard van deze hinderpalen zullen de nodige stappen worden bepaald om deze weg te werken.